

SCÉNÁŘ – STANISLAVA ROMÁNOVÁ

Žákyně – Veronika: Paní Stanislava Románová se narodila 1. listopadu roku 1944 v Hronově. I přes tlak komunistického režimu se její rodina snažila vést klidný život a děti nezatěžovat starostmi a politikou.

Pamětnice: Když jsem chodila do třetí nebo do čtvrté třídy, začal bejt ten pionýr, do kterého hlavně chodily děti těch, kteří rodiče tíhli k té komunistické straně. Jelikož my jsme to nebyli, tak mně naši tam nechtěli povolit. Ale já jsem tak dlouho prosila tatínka, že chci taky, abych mohla nosit při vyučování ten pionýrské šátek, kterej se tenkrát nosil. A jelikož jsem byla panenka tátova hodná celej den, tak mně to teda povolil

Žákyně – Adéla: Dětství paní Stanislavy ale rozhodně nebylo jednoduché. Rodina byla věřící a komunistický režim církev tvrdě potlačoval. Po ukončení páté třídy odjela Stanislava jako každé léto k tetě, která pracovala na faře. Právě tam se dozvěděla, že jejího tatínka zatkli.

Pamětnice: A když jsme byli v Sobiňově, se stalo, že mě tam přivezli rodiče a přijela pro mě jen maminka. A to mně jako bylo divný a to jsem se tenkrát dověděla, že taťku sebrali.

Žákyně – Adéla: Když tatínka zatkli, byla to pro celou rodinu hrozná chvíle. Nikdo nevěděl proč – neřekli jim, co se stalo, z čeho ho obviňují, ani kam ho odvezli. Teprve později se dozvěděli, že je ve vazbě v Hradci Králové.

Pamětnice: A když přišel den soudu, to už jsem tam jela s maminkou a pamatuju si takový dvě jeho obvinění. „Pane Ťok, scházel jste se za oltářem, kde jste měl klíče od kostela, a všichni, co tady stojíte, jste se scházeli za oltářem?“ Náš taťka: „Ano“. Potom: „Scházel jste se mezi Hronovem a Zbečínem na takzvaných Farách?“

A zase taťka: „Ano“. No, a když takhle všechny odsoudili, tak je odvedli, pak je přivedli dopředu k nám mezi těma lavicema, co jsme seděli, a on měl taťka dobrýho bachaře, kterej na mě mrknul, že prostě můžu skočit tátovi kolem krku a tam se s ním rozloučit.

Žákyně – Veronika: Tatínek se ve vězení dostal k truhlařině, kterou se před zatčením živil a kterou měl opravdu rád. Za vzorné chování a dobrou práci mu byl původní čtyřletý trest odnětí svobody zkrácen na dva a půl roku.

Pamětnice: A to jsem si s kamarádkou hrála v kuchyni, když se najednou otevřely dveře a stál tam táta. Hubenej teda. Máti byla otočená ke kuchyňský lince a otočila se a první věta její byla: „A táto, neutek’s?“ Odpověděl: „Ne, neutek sem.“ A pak se teprve jako přivítali

Žákyně – Veronika: Když paní Stanislava vypráví o tom, co prožila, nemluví o křivdách ani si nestěžuje. Spíš připomíná, že i těžké věci se dají zvládnout – když člověk vydrží.

Pamětnice: Jednou jste nahoře, jednou jste dole. Prožíváte všechno možný. Ale vždycky se to nějak vyvrbilo a zase Život šel dál.